

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

v závěru letošního roku máme mnoho důvodů k vděčnosti za Boží pomoc, Boží požehnání při naplňování programu na letošní rok. Exercicie, letní tábory, všechny slavnosti a svěcení kaplí v Uherském Brodě a ve Zlatých Horách, to jsou události, které nás všechny jistě naplnily radostí a duchovní útěchou. Nicméně práce na vinici Páně tímto nekončí, naopak musí dále pokračovat. Pro každého z nás je spojena s určitými obětmi, námahami, zřikáním se osobního pohodlí a prospěchu pro spásu duší, pro svědectví evangeliu. Zahálka a lenost jsou hříchy, a to i zahálka a lenost v duchovní oblasti. V adventu budeme očekávat příchod Páně, připomínat si, jaké oběti a útrapy nesla Svátá Rodina již před narozením Páně. A náš Pán Ježíš Kristus opustil vše, aby hlásal evangelium spásy, a nakonec pro tuto spásu obětoval i svůj život na kříži. V Jeho stopách jdou po dva tisíce let zástupy mučedníků, ale i vyznavačů, panen, vdov.

Musíme si uvědomit, že vše, co je nám jako křesťanům zde na zemi svěřeno, statky duševní i materiální, nám vlastně nepatří, je nám to svěřeno jako hřivny ke službě, abychom z toho přinášeli užitek – při zajištění své rodiny, Církve, k obecnému blahu společnosti či pro pomoc bližním.

Náš život nesmí ovládat strach, byť máme oprávněné obavy a starost o své nejbližší, o budoucnost našich dětí, našeho národa. Hlavní cíl lidského života není zde na zemi, náš cíl je v nebesích. A betlémská neviňátka ho nenaplnila méně dokonale než svatí starci či věkovité vdovy. Doufat máme v to nejlepší i zde na zemi, ale musíme být s Boží milostí a pomocí připraveni nést i ty nejtěžší kříže, pokud je Bůh na nás ráčí vložít. Pak dá i milost neklesnout. Jako křesťané máme útěchu víry, cíl našeho života je v nebesích a ten nám tento svět ani největší zloba a nenávisť nemohou vzít, pokud ho sami nemineme vzpourou hříchu proti Hospodinu.

Po mnoha letech se v našem distriktu navyšují od první adventní neděle mešní stipendia, proto dojde proporcionalně k jejich navýšení i v České republice. Jedno mešní stipendium bude 400,- Kč (v Rakousku 20,- EUR), u gregoriánské mše 17 000,- Kč (v Rakousku 800,- EUR). Mešní stipendia nelze po někom bez domluvy posílat, je věcí daného kněze, zda mešní stipendium přijme, či odmítne.

Vzhledem k růstu cen potravin a energií jsme také navýšili ceny za exercicie a letní tábory. Kdo by vyšší ceny nemohl uhradit, může individuálně požádat o slevu, případně část ceny nahradit dle domluvy s knězem prací či materiálním darem pro Dům svaté Hedviky. V této věci jistě můžete počítat s naší vstřícností.

Do konce roku máme v plánu vydat ještě některé knižní tituly, tož bude i něco pod stromeček. Ze zajímavých knih jiných nakladatelství bych rád upozornil na titul z Karmelitánského nakladatelství od Františka Koloucha „Nejvyšší obět“, pojednávající o životě a heroické smrti posledního lidického faráře Josefa Štemberky.

Pro Dům svaté Hedviky ve Zlatých Horách se nám od města Zlaté Hory podařilo za 120 000,- Kč přikoupit pozemek o výměře cca 300 m². Tím můžeme dokončit projekt na přístavbu deseti pokojů pro exercicie a pro personál táborů; stavbu plánujeme na příští rok. Na pozemku vzniknou parkovací místa a menší zahrada s křížovou cestou a posezením.

V závěru tohoto roku plánujeme ještě úpravu prostor pro kapli a zázemí v Boršově nad Vltavou.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

List generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho přátelům a dobrodincům č. 91

Milí věřící, přátelé a dobrodinci,
v dějinách lidstva poměrně často došlo k tomu, že svět měl náhle dojem, že se probudil a byl jiný. Například v jistém časovém okamžiku křesťanského starověku „se svět probudil a s úžasem zjistil, že je ariánský“, abychom použili proslulého výroku svatého Jeronýma. Stejným způsobem se v 16. století třetina Evropy probudila do protestantismu. Ve skutečnosti tyto jevy nenastávaly přes noc, ale připravovaly se postupným vývojem. Přesto však zanechaly opravdu dojem překvapení, protože současníci náležitě nevnímali závažnost jednotlivých procesů, které tyto katastrofy vyvolaly. Nebyli si vědomi důsledků, které tyto události přinesou. Tak se stalo, že celé národy procitly jako ariáni, respektive protestanti, a když procitly, bylo již příliš pozdě.

Bohužel se i my nacházíme ve srovnatelné situaci. Pozorujeme věci, vyjádření a snahy kolem nás, které nás pobuřují, a přesto jsme v nebezpečí, že nepostřehneme celou jejich závažnost. Často jsou tyto věci pozorovány jako jednotlivé události, které se týkají jiných, ale nás se nikdy nedotknou. My je sice bereme na vědomí, ošklivíme si je, ale přece jim jistým způsobem v běžném životě nevěnujeme pozornost. To vede k tomu, že naše oči nejsou stále zcela otevřené tak, aby prohlédly vliv a nebezpečí těchto skutečností na nás a především na naše děti. Budiž jasně řečeno: Svět je ve stavu, aby se proměnil ve všezahrnující Sodomu a Gomoru. Tomu nemůžeme uniknout tím, že se přestěhujeme na jiné místo, neboť tento převrat je celosvětový. Je třeba zachovat klid, avšak již nyní se na to připravit všemi dostupnými prostředky, abychom při probuzení nebyli překvapeni.

Všezahrnující Sodoma a Gomora

Je vždy těžké představovat proroky neštěstí, přece však v některých případech není možné se tomu vyhnout. Ve světě se každým dnem více prosazuje jistá ďábelská kultura. Poté, co dnešní lidstvo odmítlo Boha cestou odpadu od víry a ateismu, chce se nezadržitelně posadit na jeho místo. Výsledek toho je satanistický. Člověk si nyní nárokuje určovat, co je dobré a co zlé. On je ten, kdo rozhoduje, zda chce žít či zemřít, být tím či oním, život umožnit nebo jej zničit... Zkrátka, rozhodovat o všem, o čem dosud rozhodoval Bůh, a sice způsobem zahrnujícím vše.

Avšak ze všeho nejhorší je zjevná vůle zahrnout do těchto odporných zásad nevinné. V této souvislosti se pozornost zaměřuje zejména na děti a mládež, aby byli uváděni od malička do tohoto nového pojetí skutečnosti, aby byli kaženi, aby se učily věci, které mají vědět vlastně jen dospělí, ano i věci, které by neměli vědět ani dospělí ve společnosti, která je dosud lidsky a mravně zdravá. Řečeno morálně, je patrná vážná vůle zničit nevinnost tam, kde by se měla přirozeně nacházet. Tak daleko jsme se již dostali. Problémem není jen hřích, který zaplavuje svět a na své cestě vše infikuje, nýbrž skutečnost, že se toto všechno schvaluje a prosazuje. To je známka toho, že Bůh, jenž byl člověkem opuštěn, ponechal lidi svému osudu.

Následky odmítnutí Boha

V nové Sodomě byly víra a láska definitivně vytlačeny lží a sobectvím. Svátý Pavel popsal konečný výsledek odpadu od víry již podrobně a zcela srozumitelně slovy: „Ač poznali Boha, neoslavili ho jako Boha, ani mu nepoděkovali, nýbrž zmarněli ve svých myšlenkách a zatemnilo se nemoudré srdce jejich (...). Proto Bůh je vydal v žádostech srdce jejich v nečistotu, takže hanobili těla svá na sobě samých, neboť zaměnili Boha pravého za (bohy)

nepravé a ctili a klaněli se tvorstvu místo Tvůrci (...). Proto Bůh je vydal v náruživosti hanebné (...) A poněvadž nevážili si toho, aby měli poznání Boha, vydal je Bůh ve smysl nevážený, aby činili věci neslušné, jsouce naplněni všelikou nepravostí, nešlechtností, smilstvem, lakotou, špatností, plni závisti, vraždy, sváru, lsti, zlovolnosti, jsouce pomlouvači, utrhači, nenávidci Boha, hanliví, pyšní, domýšliví, vynalézaví věc zlých, rodičů neposlušní, nemoudří věrolomní, bezcitní, nesmířliví, nemilosrdní, neboť ač poznali ustanovení Boží, že smrti hodni jsou ti, kteří takové věci páší, netoliko je činí, nýbrž i přisvědčují těm, kteří je páší“ (Řím 1,21 a násl.).

Slabost mužů Církve

V konfrontaci s touto skutečností se nachází Církev vzešlá z koncilu ve slepé uličce. Od toho dne, kdy na místo kázání pravdy nastoupil dialog, se to stalo neodvratným. Vůle přizpůsobit se světu, přijímat jej takový, jaký je, aniž bychom odsuzovali jeho úchytky, aniž bychom se mu stavěli na odpor – tato vůle tedy nese svoje konečné ovoce. Značná část Církve se již otevřeně zasazuje za akceptování výše uvedených zrudností. Zdá se, že široké církevní kruhy již nevědí, jakými argumenty je možné se proti tomu bránit. Zkrátka, všechno je připraveno pro novou Sodomu a Gomoru.

Nutnost přiměřených nápravných prostředků

Základní předpoklad každého možného řešení spočívá v tom, abychom otevřeli oči a pochopili, že my všichni jsme tímto novým paradigmatem zasaženi. Protože se nachází v převládající kultuře, je ve svém důsledku všude: v řeči, v módě, v umění, v divadle, na ulici. Objevuje se ve zprávách, které neustále přijímáme, neboť je to prisma naší doby, skrze něž je vše filtrováno a předkládáno. Musíme si být více vědomi toho, že vzduch, který dýcháme, je otrávený, že internet, s nímž jsme stále více nuceni žít a který užíváme, je nakažený a zanáší mor až do nejdlejších míst. To vše se nás nutně týká. A jak řečeno, jsou to děti a mladí lidé, kteří jsou tomuto strašnému jedu vydáni napospas, především ti v našich vlastních rodinách.

Křesťanské hrdinství – jeho dva podstatné znaky

Jenomže – co máme dělat poté, co jsme otevřeli oči? Jestliže Bůh dopouští jako nikdy dříve tuto všudypřítomnost zla, tuto novou pohanskou říši, potom zajisté s cílem na celém světě oživit křesťanské hrdinství. Nemůžeme žít mimo tuto světovou říši. Přesto v ní můžeme žít, aniž by nás semlela. Můžeme v ní přežít jen do té míry, v níž sami sebe „diskriminujeme“, tj. držíme se stranou.

Toto hrdinství, které křesťané prokázali již v pohanských říších, má dva podstatné rysy. Zaprvé začíná, živí se a rozvíjí ve skrytu. K růstu je zapotřebí

stáhnout se do ústraní. K rozkvětu lásky k Bohu a hluboké nenávisti k hříchu je zapotřebí modlitba. Toho nelze dosáhnout za den. Velké činy navenek, které jsou výrazem tohoto hrdinství, byly vždy výsledkem skryté stálosti a neotřesitelné vytrvalosti po celá léta. Hrdinství kříže předpokládá skrytost jeslí a domu v Nazaretu. Vytrvalosti až do konce se dostane jen těm, kteří v každodenním životě, ve svých nejobvyklejších činnostech byli schopni se chránit před zlem a vyhýbat se hříchu, a sice s hrdinstvím, které zná a odmění jen Bůh – který zkoumá srdce a ledví. Vnější svědectví a jednání bez čistého srdce, bez pravého vnitřního obrácení nás ohrožuje pádem do sebeklamu nebo přímo do pokrytectví. Abrahám měl toto čisté, v Bohu upevněné srdce, které mu umožnilo vyhnout se všemu, co představovala Sodoma. Lot, ačkoliv sám byl spravedlivý muž, (2 Petr 2,7–8), se přesto rozhodl odejít do Sodomy a zůstat tam. Toto prostředí se mu navzdory všemu líbilo, a proto jeho děti bohužel neunikly špatným vlivům.

Druhý podstatný rys tohoto hrdinství, který se rovněž musí v průběhu let projevit, je naprosté sebeobětování. To je neklamné znamení lásky. Vyznání víry je jen tehdy účinné, když je doprovázeno pravou velkodušností v obětování sebe sama Bohu, které nás přivádí k tomu, abychom vše, co On miluje, tak milovali tak, jak to miluje On, a vše, co On nenávidí, nenáviděli tak, jak to nenávidí On. Bez této lásky nemůžeme mít tuto nenávist. A bez této nenávisti nelze odolat svodům, které jsou stále jemnější, hlubší a všeobecnější, svodům, kterým ani Lotova rodina zcela neunikla.

Credimus Caritati – tři přednostní zbraně

Otevřme nyní oči. Otevřme oči našich dětí dříve, než se probudíme pohlceni novou Sodomou. Dejme našim dětem v první řadě poučný příklad svého života, naší lásky a naší nenávisti. Neotálejme s jejich ochranou. Odstraňme z našeho domu vše, co by mohlo přispět k šíření ducha světa, nekompromisně, s jemnou a zdravou neústupností. Nebudme naivní ani slabí; žádná rodina a žádný člověk si nemůže myslet, že je imunní. Zkaženost je již mnohem hlubší, než si myslíme, a její šíření je nezadržitelné.

Současně nesmíme zapomenout, že tento boj je veskrze nadpřirozený. Dábské lsti se nelze postavit ryze přirozenými prostředky. Tyto nadpřirozené prostředky mají svůj základ ve třech hlavních prostředcích, které je třeba stále znovu objevovat.

První prostředek je mše svatá: Jejím prostřednictvím pokračuje náš Pán v potírání ďábla a hříchu. Nikdy si nebudeme moci tohoto prostředku z hlediska jeho pravé hodnoty dost vážit a nikdy se o něho nelze dost opírat. Drahocenná Krev, která se obětuje na našich oltářích, si zachovává až do konce časů sílu k podnícení vzrůstu čistoty a panenství. Mše svatá je mistrovským dílem lásky

našeho Pána k duším a v nich živí tutéž lásku, která je posiluje až k sebedarování.

Druhý prostředek je svatý růženec. Zejména tento tak obyčejný prostředek musí být v našich rodinách opět objeven. V něm máme stále více vidět prostředek k tomu, abychom se ponořili do velkých tajemství života našeho Pána Ježíše Krista a Panny Marie. Díky němu jsme, pod vedením naší Matky, schopni ji napodobovat v jejím sebedarování Bohu, v jejím duchu oběti a v její čistotě. Je smutné, že v některých případech si člověk nenajde nezbytný čas ke společné modlitbě. Růženec musí zůstat první ze všech každodenních rodinných aktivit. Kolem něho se uspořádá den. Rodinám, které dodržují toto pravidlo, nebude chybět milost vytrvalosti dětí.

Třetí prostředek je ten, který je určitě v současné situaci nejvíce vhodný k dosažení vytrvalosti: Jedná se o Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Ve své Prozřetelnosti nám chtěl náš Pán poskytnout útočiště uprostřed Sodomy a Gomory. Toto útočiště musíme vyhledávat. To znamená, že musíme vytvořit mezi naším srdcem a Pannou Marií takový důvěrný vztah, abychom mohli znát a obdivovat vnitřní život Panny Marie, sdílet její přání, její radosti a starosti. Také musíme především sdílet její vůli k bezvýhradné spolupráci na díle vykopení.

Co potom nalezneme v tomto Srdci, které nemůžeme nikde jinde najít? Najdeme v něm především nepřekonatelnou lásku k Bohu, která činí duše nepřemožitelnými. V něm je ukryto tajemství vítězství a přesně zde je musíme hledat. Pokud duše opravdu miluje, je připravena se podrobit každé zkoušce. Veškerý oprávněný a pochopitelný strach mizí; všechny slabosti ustupují; je možné veškeré hrdinství. Neboť vše, o čem jsme hovořili v předchozích úvahách, směřuje konečně k otázce radikální lásky. Pravá láska, ta láska, kterou Bůh vlévá do našich srdcí, vždy získává převahu. Kde vládne láska, všechno přemáhá. Zde hovoříme o lásce, která neznamena slabost, nýbrž sílu. Ona je zbraní, které nic nemůže odolat. Pouze láska duší ochotných až k mučednictví bude moci vítězit v říši egoismu a nečistoty. Vzor a zdroj této lásky, která ve světě již není, ale která musí být naše, najdeme v srdcích nejblahoslavenější Panny Marie. *Credidimus Caritati*.

Bůh Vám žehnej!

Menzingen, 3. září 2022,
na svátek sv. papeže Pia X.

Don Davide Pagliarani, generální představený

Církev a společensko-politické zvraty **Pastýřský list Msgr. Marcela Lefebvra v postní době 1955**

(převzato a přeloženo z knihy Msgr. Marcel Lefebvre: *Lettres pastorales et écrites*)

„*Nisi Dominus aedificaverit domum,
in vanum laboraverunt qui aedificant eam.*“

„Když nestaví dům Hospodin,
nadarmo pracují ti, kdo ho stavějí.“

Nemáme snad pocit, že toto slovo se v našich dnech stává hrůzným způsobem realitou? Od chvíle, kdy si lidé pomysleli, že se mohou oddělit od Boha, aby vybudovali svůj stát, se tento stát hrouť na všech stranách. Lidé se ženou za tím, aby vytvořili plány, projekty, kongresy, mezinárodní asociace, a když připravují jejich realizaci, všechno, co vypadalo jako ideální řešení, mizí, jako by to strhly tekuté písky, na kterých nemůže nic pevného obstát.

Je zbytečné snažit se zřídit stát bez Boha, neboť On sám je jeho pravým architektem, On sám položil jeho základy a zákony, On sám vkládá lásku do srdcí, která je pravým pojítkem lidské společnosti, a do ducha člověka vkládá pravdu, která nabízí pevný základ.

Tím, jak se lidé vzdálili od Boha, ztratili moudrost. Všechny lidské vlády se zhroutily, zničené pýchou nebo neukojitelnou honbou za materiálními statky. V této chvíli, kdy se v těchto zemích, nám tak drahých, chtějí vytvářet nebo přetvářet státy, chceme nechat zaznít volání Boha, hlas Církve, ozvěnu hlasu našeho Pána, Krále a Učitele všech národů. Chceme splnit úkoly našeho poslání a posloužit všem, kteří hledají opravdové dobro našich afrických národů.

Církev a politika

Chtěli bychom, než přejdeme k našemu tématu, dobře definovat pozici Církve vůči politice a v důsledku toho i vůči politickým stranám. Církev nemůže zůstat neutrální či lhostejná k politice ve filozofickém smyslu slova, tedy k tomu, co se týká řízení státu. Stát je totiž společnost vepsaná Bohem do lidské přirozenosti, neboť lidé byli stvořeni pro život ve společnosti. A tak sám Bůh je zakladatelem práv a povinností státu. Cíl občanské společnosti, její základní zákony, limity jejích pravomocí a rozsah jejích povinností jsou vepsány v povaze věcí a jednotlivců, stvořených Bohem. Církev vždy připomínala vládám a jejich vůdcům, že mají zodpovědnost před Bohem, že lidská bytost a rodina po právu předchází státu a ten si je nesmí podmaňovat nebo s nimi

zacházet podle své libosti. Také nesmí dovolit svým občanům svobody, které by vedly k popírání dobra a zla.

Politické strany, i když se snaží jen o společné dobro, představují svobodné vyjádření názorů ohledně způsobů, jak toto dobro realizovat. Jejich programy jsou příliš často směsicí pravd a omylů a jejich deklarace, to musíme dodat, jsou spíše často vytvořené tak, aby přitáhly hlasy voličů, než aby dosáhly opravdového obecného dobra, neskrývá-li se v nich dokonce obrana špinavých zájmů. Církev žádá od svých věřících, aby měli vždy před očima, když plní své občanské povinnosti, principy, které jsou základem opravdové společnosti chtěné Bohem. Církev intervenuje jen v případech úplně zvráceného učení, které se zcela protíví právům Boha, Církve, rodiny a člověka, jak je tomu v případě komunismu. Neskrývá své obavy před těmi, kdo mají zájmy zcela protichůdné těmto právům, přitom však setrvává vždy jen v rovině mravního zákona a povinností vůči Bohu.

Jak říká náš Svatý otec papež Pius XII., „Církev si udržuje odstup od proměnlivého stranictví. Pokud soudí, pak to neznamená, že by vystoupila z nějaké stávající neutrality, protože Bůh není nikdy neutrální vůči lidským zřízením v průběhu dějin a z toho důvodu nemůže být neutrální ani Jeho Církev. Když Církev mluví, mluví na základě svého božského poslání chtěného Bohem. Církev se nemůže spokojit s tím, že by soudila jen podle politických kritérií. Nemůže zaměřovat náboženské zájmy na cíle určované jen čistě pozemskými hledisky. Nemůže se vystavit nebezpečí, že by existovaly podložené důvody pochybovat o jejím náboženském charakteru. Nicméně ani na okamžik nesmí zapomenout, že její povaha zástupkyně Boží na zemi jí nedovoluje, a to ani na okamžik, zůstat lhostejnou vůči dobru a zlu v lidských záležitostech.“

Když jsme takto definovali pozici Církve vůči politice a politickým stranám, je pro nás snazší získat poznatky v otázkách sociálních a politických v etymologickém smyslu, které se v současnosti nastolují v našich afrických oblastech.

Kdo mezi vámi, drazí spolubratři, nečetl nebo neslyšel o mnohých řešeních navrhovaných v zájmu lepšího společenského soužití? V této žízni po rozvoji, změně do sebe narážejí různé zájmy a vášně. Rasy a strany povstávají jedna proti druhé.

Když člověk nezaujatě pohlíží na tyto bratrovražedné boje, nezbývá než jich hořce litovat a myslet na to, že je lépe, když se lidé místo rozdělování spojují, že se místo nenávisti mají milovat a společně pracovat na tom, aby uskutečnili ideál společenského soužití, o kterém Církev dle Božího přání poučovala všechny národy a který jim nepřestává předkládat.

Tento ideál není výplodem fantazie ani utopie, je zapsán hluboko v srdci a v těle lidí. Stvořitel chtěl tento společenský život, vybavil jednotlivce všemi předpoklady pro tento život ve společnosti. Různorodostí pohlaví stvořil rodinu. Rozmanitostí a různorodostí darů, intelektuálních, morálních a fyzických schopností chtěl vytvořit organizaci občanské společnosti na základě vzájemné pomoci, rozvoje a pokoje.

Chceme připomenout principy tohoto Božího plánu společenského života, který nám náš Pán svým příchodem znovu chtěl dát poznat a dal nám sílu jej realizovat.

Řekneme pár slov o lidské bytosti, která je definitivně stvořena pro společenský život, pak budeme mluvit o prostředí, o buňce, do které se tato bytost rodí a kde je formována, tedy o rodině, a nakonec o společnosti, což je nutné a příhodné prostředí k vývoji a rozvoji rodin a jednotlivců.

A pak bude snazší ukázat, kterým směrem se má v našich afrických společnostech ubírat pravý rozvoj pro lepšímu společenský život a jakým způsobem tomu mají napomáhat všichni ti, kteří v těchto zemích žijí.

O lidské bytosti

Papež Pius XI. říká: „Člověk je bytost od Stvořitele obdivuhodně vybavená duchem a tělem. V tomto i věčném životě má člověk jediný konečný cíl a tím je pouze Bůh...“ Katechismus nás učí, že člověk byl stvořen, aby poznával, miloval a sloužil Bohu a tak dosáhl věčného života. Sloužit Bohu znamená plnit povinnosti svého životního stavu, povinnost lásky k bližnímu, a to na tom místě a za okolností chtěných Bohem, pod otcovským pohledem Boha.

Když Bůh po člověku požaduje tuto celoživotní službu, jeho spolupráci na dosažení svého věčného cíle, dává mu zároveň tato základní práva:

Právo na zachování a rozvoj tělesného, rozumového a duševního života, obzvláště pak právo na náboženské vzdělání a výchovu.

Vrozené právo na manželství a právo na dosažení jeho cíle.

Právo na manželské a domácí společenství.

Právo na práci jako na nezbytný prostředek na udržení rodinného života.

Právo na svobodný výběr životního stavu, tedy včetně stavu kněžského či řeholního.

Právo užívat materiální věci, při vědomí vlastních úkolů a společenských hranic.

Toto jsou základní práva lidské bytosti, jak ženské, tak mužské, služebníka i pána. Z tohoto pohledu má každá lidská bytost stejná práva, vycházející ze stvoření člověka jakožto rozumné bytosti, schopné spontánně sledovat svůj cíl chtěný Stvořitelem.

Tyto povinnosti a tato práva jsou neodvolatelná a nezměnitelná, existují od prvního okamžiku oduševnění těla a existence osobnosti. Jejich vykonávání a využívání začíná, jakmile si je osoba uvědomí a je schopna je uplatňovat, ale náleží jí od počátku, nezávisle na rodině a společnosti, které jí je nesmí upírat.

Toto jsou principy, které vymezují hranice práv rodičů vůči dětem a také jim ukazují jejich povinnosti, které zakazují a zavrhuje všechny protichůdné zvyklosti. Všechny právní úpravy, které by těmto základním právům chtěly odporovat, jsou z podstaty věci neplatné, neboť jak občanské, tak i domácí společnosti jsou určeny k tomu, aby prospívaly blahu člověka.

O rodinném společenství

Ale bylo by klamné hledat pravý a dokonalý rozvoj lidské osoby bez zkoumání toho, v jakých zdravých podmínkách jej může dosáhnout, do jakého ideálního prostředí ji postavil Bůh, aby jí zprostředkoval úplné poznání sebe sama, hlubší znalost jejich povinností, dostatečnou přípravu pro vstup do života a jeho prožívání pod pohledem Stvořitele.

A tak je nejvýše užitečné pro ty, kdo zkoumají, jak nastolit šťastný společenský život, aby plně pochopili, co je rodina, její zákon, její cíl, její předpisy, její začlenění a vztahy v rámci občanské společnosti a vůči Církvi. Zde připomenu jen základní principy, které ukazují rodinu tak, jak ji chtěl Bůh, obnovenou a vyvýšenou naším Pánem Ježíšem Kristem.

Rodina je mateřskou buňkou společnosti, z práva a z podstaty předchází společnost a z toho důvodu má práva a povinnosti, které jsou vlastní pouze jí, nezávisle na občanské společnosti. Domácí společenství má jako svůj předpoklad a základ manželství. A tak skrze studium toho, co je manželství podle Božího zákona a vzhledem k jeho obnovení naším Pánem Ježíšem Kristem, můžeme pomocí srovnávání vidět ty etapy vývoje, kterými muselo projít zvykové právo, než se prosadila ideální rodina.

Manželství je základní buňkou společnosti, která spojuje ve společném osudu jednoho muže, jednu ženu a jejich děti. Toto rodinné společenství má svůj základ ve smlouvě, povýšené na důstojnost svátosti, svobodně uzavřené, obsahující závazky předepsané přirozeným zákonem a Stvořitelem. Svoboda smlouvy se vztahuje na výběr manžela či manželky, ale ne na povinnosti, neboť ty dle své povahy nemohou záviset na lidské vůli. Manželství má následující cíle: plození a výchova dětí, vzájemná pomoc, ulehčená jednotou duší a srdcí v hledání větší dokonalosti.

Respektování těchto cílů stanovených Bohem pro manželství má přinášet manželům a jejich dětem pravé dobro, ke kterému je Bůh vyvolil pro svou větší slávu.

„A tak je manželství a přirozené právo jeho užívání božského původu“ říká papež Pius XI., „a tak i vytvoření a základní výsady rodiny byly určeny a stanoveny samotným Stvořitelem, a ne lidskými zájmy nebo ekonomickými okolnostmi.“

Hlavními výsadami jsou jednota a nerozlučnost.

„Tento hlavní bod katolického učení,“ říká papež Pius XI., „má silný vliv na pevnou soudržnost rodiny, na pokrok a blahobyt občanské společnosti, na zdravý život národa, na civilizaci bez marnivého či falešného lesku.

Církev, připomíná tyto očividné principy přirozeného práva tak, jak to činil i náš Pán Ježíš Kristus, dala civilizaci její podstatný základ.

„To díky Církvi,“ říká papež Lev XIII., „bylo právo na manželství spravedlivě stanoveno a zrovnoprávněno pro všechny, tím, že se odstranilo dřívější rozdělení na otroky a svobodné. Rovnost práv byla uznána pro muže i ženy, neboť tak, jak říká sv. Jeroným, ‚mezi námi je to, co je zakázáno ženám, zakázáno i mužům a ve stejném stavu snášejí stejné jho‘. A tato stejná práva byla zjevně upevněna tím, že pro oba platí náklonnost i povinnosti; důstojnost ženy byla posílena a uzákoněna, muži bylo zakázáno, aby porušil slib věrnosti tím, že by se oddal nečistotě a vášním.“

Je také důležité zmínit fakt, že Církev omezila do té míry moc otce rodiny, aby se nijak neumenšovala spravedlivá svoboda synů a dcer, kteří se chtějí oženit či vdát. Také se snažila, dle svých možností, vymýtit z manželství omyl, násilí a podvod.

„Tuto rovnost práv mezi mužem a ženou,“ říká papež Pius XI., „je třeba uznávat ve věcech vlastních člověku a lidské důstojnosti, které doprovázejí manželskou smlouvu a jsou obsaženy v manželském životě. V těchto věcech každý z manželů s jistotou užívá stejných práv a je vázán stejnými povinnostmi. V ostatních věcech je nutná určitá nerovnost a správné proporce, jak to vyžaduje dobro rodiny nebo jednota a stabilita, jež jsou nutné pro správně uspořádané domácí společenství.“

Každopádně, pokud je muž hlavou, žena je srdcem, a jako otec drží prvenství v řízení, matka má a musí přijmout prvenství v lásce.

Takové jsou předpoklady, které mají určovat domácí společenství, jak je vyjádřil papež Pius XI.

Ještě je potřeba připojit několik pokynů ke vzdělávání dětí a o prostředcích pro zajištění rodiny.

Děti jsou dalším životem rodičů, a proto mají rodiče úkol o ně pečovat a je vychovávat, připravovat je na život vštěpováním víry, praktikování ctností, nutných znalostí, které jim usnadní život a nasměrují je k určitému povolání.

Aby byla usnadněna její existence a výkon jejich povinností, rodina má bezpodmínečné právo, ještě přísnější než jednotlivců, na soukromé vlastnictví,

kteří zajistí nepostradatelný životní prostor, bezpečné zajištění zítřejších potřeb, což umožňuje rozvoj zdravé rodiny. Toto vlastnictví existuje obzvláště tam, kde se vytvořila tradice práce, vzájemné pomoci a lásky. K tomuto soukromému vlastnictví se ještě pojí právo dědit a odkazovat majetek, aby byla rodině zajištěna stabilní existence.

Ale samotná rodina, odkázaná sama na sebe, by často byla neschopná zajistit nutná dobra jako práci, určité zajištění proti ranám osudu, možnost plnit své náboženské povinnosti a povinnosti výchovy dětí atd. A proto se rodiny mají spojovat a navzájem se podporovat v soukromých, náboženských, kulturních, profesních a podobných sdruženích. Tyto spolky vytvářejí přirozený rámec, ve kterém se rodiny rozvíjejí a zažívají šťastný společenský život, charakterizovaný místními zvyky a obyčejí.

Takové je v hlavních čtrech učení Církve o rodině. Ona jediná zachovala tuto svatyni v jeho čistotě a jednotě. Navzdory dalekosáhlým útokům předala bez zakolísání vzácné učení obdržené od Boha.

O občanské společnosti

Právě jsme mluvili o soukromých společenstvích a sdruženích, ale je jasné, že ty nemohou samy o sobě stačit k zajištění pomoci a ochrany rodinám a jednotlivcům. A proto se během celých lidstva lidé vždy spojovali do společenství, která si v průběhu času udržovala určité tradice a vytvářela široké rodiny, přimknuté k jisté části země a k půdě a k určitému původu – to je vlast, tedy vše, co předkové, otcové předali jako rodinné dědictví svým potomkům.

„Nelze pochybovat,“ říká papež Lev XIII, „že spojování lidí do společenství odpovídá vůli Boží. Člověk si izolovaně není schopen zajistit to, co je důležité a užitečné pro život, ani dosáhnout dokonalosti ducha a srdce. Prozířetelnost ho stvořila, aby se spojoval se sobě rovnými a vytvářel společnosti jak domácí, tak státní, které jediné jsou schopny mu zajistit vše potřebné pro dokonalou existenci.“

A tak se lidé přirozeně spojují ve společnost, aby v ní mohli žít v míru, vzájemné pomoci, v bezpečí. Mají právo žádat tato dobra od společnosti, jsou ochotni se proto podrobovat předpisům zákonů nutných k získání těchto dober a také uznávat autoritu, která tyto zákony vydává, uplatňuje a trestá jejich přestoupení.

„Pokud by jednotlivci a rodiny vstupující do společnosti zde místo podpory nacházeli překážky, místo ochrany zmenšení jejich práv, pak by bylo lépe z této společnosti utéci, než ji vyhledávat.“

Papež Pius XI. říká: „A tak je cílem občanské společnosti zajistit úplný dostatek pro život; vše, co rodina není schopna sama zajistit svým členům pro normální rozvoj jejich života, má zabezpečovat stát a k tomu, aby jednotlivcům i rodinám

opravdu poskytoval toto obecné blaho, které zahrnuje sice i ekonomický blahobyt, ale výrazně jej přesahuje, dostala veřejná moc, ať už je politický režim jakýkoliv, svou autoritu od Stvořitele.“

A tak můžeme vyjmenovat následující principy:

1. Práva a povinnosti jednotlivce a rodiny předchází právům občanské společnosti.
2. Stát nemá absorbovat rodiny a jednotlivce tím, že si přivlastní jejich práva a úkoly, to je omyl totalitarismu a přehnaného socialismu.
3. Stát nesmí omezovat svou činnost na pouhé zajištění bezpečnosti občanů, bez koncepce či organizace cílené podpory soukromým sdružením a rodinám. To je omyl liberalismu, který ponechává slabé napospas moci finančních kruhů a který ve své představě zaměňuje svobodu s bezuzdností bez zákona.
4. Stát nemůže a nesmí ignorovat svůj božský původ, který mu dává tu správnou míru povinností a práv, a stejně tak nesmí zapomínat, že je tu proto, aby lidem usnadňoval život zde na zemi, aby dosáhli života věčného. Stát nemůže a nesmí být ateistický.
5. Ti, kteří mají ve státě moc, se musí být prodchnuti myšlenkou, že jsou zde k tomu, aby sloužili obecnému dobru.

Způsoby určování nositelů státní moci v občanské společnosti mohou být různorodé. V demokracii je důležité zastoupení lidu, a tak nebude bez užítu si připomenout její hlavní směrnice. Říkáme: „Zastoupení lidu, to jest zastoupení národa. Neboť národ není jen náhodné seskupení jednotlivců, je to uspořádaný celek.“ V národě, který je hoden toho jména, jak říká náš Svatý otec Pius XII., všechny rozdíly, které nejsou důsledkem svévolné nálady, ale vyplývají z povahy okolností, jako jsou rozdíly ve vzdělání, ve vlastnictví, v profesním zařazení – při samozřejmém respektování spravedlnosti a vzájemné lásky –, nejsou vůbec překážkou pro autentického ducha pospolitosti a bratrskou sounáležitost.

A proto by měly veřejné volby vysílat do zákonodárského shromáždění elitu lidí, jejichž výběr se neomezuje žádnou profesí či určitým stavem, ale kteří jsou odrazem různorodého života celého národa, elitu lidí spravedlivého a jistého úsudku, kteří jsou činní a čestní.

Národy, jejichž duševní a charakterové rysy jsou dostatečně zdravé a životaschopné, samy u sebe nacházejí a mohou nabídnout světu zvěstovatele a nástroje demokracie. A naopak, tam, kde takoví lidé chybí, přicházejí jiní a zaujímají jejich místa, aby si z politické aktivity učinili arénu svých ambicí, místo pro honbu za ziskem pro sebe samé, pro svou kastu či své pomahače, a tehdy honba za vlastním prospěchem ničí smysl pro pravé společné dobro a ono samo je ohroženo.

Taková jsou slova Jeho Svatosti papeže Pia XII.

Můžeme tedy znovu učinit závěr:

1. Etnické a profesní menšiny jakéhokoliv druhu nemají být vyloučeny ze zastoupení lidu.
2. Různé třídy a skupiny populace, obyvatelé měst i vesničané, si musí porozumět, místo aby stáli proti sobě a snažili se strhnout moc na sebe. Je nutné, aby bratrsky spolupracovali na obecném blahu státu, než aby vnímali mocenské postavení jako prostředek, jak zvýhodňovat vlastní lidi a druhé utlačovat. „Obecné dobro, to je denice, ke které má směřovat na své cestě loď státu,“ říká papež Pius XII., „a spočívá ve vytvoření zdravých a stabilních veřejných podmínek, jak pro jednotlivce, tak pro rodiny, aby nebylo těžké vést důstojný, řádný a šťastný život podle Božího zákona. Toto obecné dobro je smyslem státu a jeho imperativem.“

Ti, kteří drží v rukou státní moc, mají závažný úkol podporovat vše, co může vytvořit výše popsané podmínky, a chránit před vším, co je může omezit nebo ohrozit, aniž by přitom dopustili přemíru omezování ze strany státního aparátu na straně jedné nebo rozklad veškeré státní moci, vedoucí k anarchii, na straně druhé.

Naše doba a její problémy společenského vývoje

V jasném světle principů božského zákona o to zřetelněji vystupují do popředí stíny při jeho uskutečňování. Přece však k tomu, abychom je zpozorovali, je třeba se na ně dívat pokojným pohledem, bez vášnivého rozrušení, kromě vášně pro dobro.

Nemohu odolat touze znovu vám napsat to, co Svatý otec papež říkal v roce 1940, v nejkřutějších chvílích války:

„Období naplněná hrůzou jsou častěji než období blaha bohatá na pravdivá a hluboká ponaučení, tak jako bolest je lepším učitelem než snadno dosažený úspěch. Rozhořčení vám poskytne pochopení a my doufáme v Boha, že celé lidstvo, stejně jako každý jednotlivý národ, vyjde z bolestivého a krvavého poučení dnešních dnů moudřejší, zkušenější a zralejší, aby rozpoznalo jasným pohledem pravdu od mylného zdání, aby otevřelo ucho k naslouchání hlasu rozumu, ať už je to příjemné, či nikoliv, a uzavřelo ho prázdné rétorice bludu, aby rozpoznalo realitu a s vážností začalo uplatňovat právo a spravedlnost, nejen když se jedná o splnění vlastních požadavků, ale i když bude třeba vyhovět spravedlivým nárokům jiných.“

Nežijeme nyní v jednom z období naplněných hlubokým nepokojem v těchto afrických zemích? Musíme nasadit všechny síly, aby z něho vzešlo dobro a prospěch. Za tímto účelem se nám jeví jako prospěšné podívat se ve světle pravdy na současné nedostatky našich regionů, abychom pak mohli zvolit

nejmoudřejší prostředky přibližující nás co nejvíce ke vzorům stanoveným touto pravdou.

Co se týká dnešní situace, někteří užívají až příliš mnoho pohrdavých označení. Činí návrhy, které až příliš zdůrazňují chyby a které v podstatě hlásají jen odstranění současných poměrů. Místo této ničivé práce je třeba mít za cíl budování a další rozvoj; musíme zabezpečit úsilí o přežití a růst.

Toto úsilí by mělo odstranit překážky a překonat těžkosti, ale ve své podstatě musí být konstruktivní a tím se stane, jen pokud ti, kterých se to týká, zaměří své myšlení na společný vzor.

Pospěšme si se zaměřením našeho myšlení správným směrem, přičemž si musíme přiznat, že vlastní hnací silou každé státní a společenské činnosti musí být láska. Jen ona podporuje a zajišťuje vytrvalost v akci, bliženská láska sjednocuje, chápe problémy druhého, chce jeho dobro stejně jako své, nebo ještě více než to své.

Pevné odhodlání bychom měli mít a udržet si všichni, ale obzvláště křesťané, kteří musí ukázat příklad této lásky. K čemu jsou dobré tyto roztržky ras, kmenů a stran? Všichni, kteří obývají stejnou část této země, si mají navzájem pomáhat a žít spolu v pokoji, ne v pokoji, který posvěcuje nespravedlnost a činí ji právem, ale v takovém, který spočívá na spravedlnosti a lásce.

Pokud by se všude uplatnily zásady božského práva, lidstvo by skrze ně získalo řád a pokoj.

Bohužel se tak vždy neděje, a proto národy často žijí v úzkosti a nepokoji. Zdá se nám, že zdravý vývoj afrických národů, směřující k nastolení normálního společenského života, se potýká s dvěma zdroji překážek, které se pokusíme krátce popsat.

Mravy a zvyky

Z jedné strany se jedná o zvykové právo, které nastolil starý společenský řád, a o to, co z nich vyplývá pro jednotlivce, rodiny a společnost. Z druhé strany je to historická skutečnost přítomnosti Evropanů s tím, co této zemi přinesla.

Bez obav, že bychom se mýlili, můžeme konstatovat, že ve zvycích nacházíme prvky, jež jsou hodnotné pro charakter africké společnosti: cit pro pohostinnost, posvátný charakter autority, duch vzájemné pomoci, ctnosti jako neproměnlivost citových vazeb, úcta a respekt k matce, stud v některých kmenech, mravopoctnost, která byla jistě udržovaná tvrdými postihy. Přidejme i hluboký náboženský cit, který může motivovat obětavé jednání.

Principy Církve vyjadřují přesvědčení, že autentické hodnoty existují ve všech rasách, ať jsou jakéhokoliv původu. Její misionářská role spočívá právě v tom, že podněcuje národy, aby se pozvedly pod vedením křesťanského náboženství k vyšší formě lidství a kultury. Pravidla křesťanského života se mohou slučovat

s každou světskou kulturou, pokud je zdravá a čistá, a mohou ji přetvořit tak, aby lépe chránila lidskou důstojnost a dosáhla tak pravého blaha. Přesto je představa lidské osoby, tak jak ji Bůh stvořil a vykoupil, ve zvyklostech velmi pokřivená: ať už se jedná o nevolníky, pocházející z otrockých předků, kteří jsou vlastnictvím rodinného klanu, anebo o ženy; u obou skupin se nerespektují práva člověka, a to ani jejich základní předpoklady. Jen velmi málo žen se může považovat za opravdu svobodné. Ženy jsou nejvíce utiskovány v jejich právu na svobodný výběr manžela; nenáleží samy sobě, přecházejí z vlastnictví jednoho do vlastnictví druhého za určitou sumu peněz, výměnou za jinou ženu anebo za nějaký hodnotný předmět. A toto se může několikrát opakovat. A tak je často poškozována ve svém právu na vlastní děti, které jsou jí odebrány, je považována za zbavenou práv vůči svým potomkům. Velká většina žen žije pod tímto zvykovým zákonem. Žena všeobecně nemá právo na vlastnictví půdy ani na dědictví, neboť velmi často je ona sama jeho součástí. Zvyklosti také nepřipisují žádná práva dětem až do chvíle iniciace pro chlapce. Dívky nikdy nemají žádná práva. Je třeba si přát, aby opravdové vzdělání v autentické svobodě, která spočívá v tom, že člověk může spontánně konat dobro, přineslo těmto lidem důstojnost a aby se naučili používat tuto svobodu v souladu s vůlí Stvořitele. Toto vzdělání je možné pouze pod vlivem náboženství. Vzdělávání bez Boha povede osudově k nevázanosti, což není nic jiného než špatné užívání svobody. Právo na osobní vlastnictví není ještě všude rozšířeno a často je to klan, kdo vlastní více než jednotlivci či rodiny. Tato absence osobního vlastnictví dosti škodí rozvoji osobnosti, která nemůže svobodně nakládat s výtěžkem své práce. Aníž bychom mluvili o klanu, který určuje, že dědí synovci, a ne synové, všichni vědí, jak je těžké, ne-li nemožné, aby si námezdní pracovník ponechal svou výplatu. Ta patří klanu, a tak si všichni členové klanu nárokují, aby žili z výplaty toho, který pracuje. Jak je v těchto podmínkách možné něco uspořít, což by umožnilo vystavět si vlastní dům a získat prostředky pro normální existenci? Vlastnictví, které je chtěno Bohem, aby lidé plnili zde na zemi své stavovské povinnosti, je v našich afrických oblastech stále velmi málo rozšířené. Tady je třeba, aby mladí lidé, kteří chtějí zažít lepší společenské podmínky, naplnili své úsilí na přetvoření klanu vzděláváním ke smyslu pro rodinu, ve které se rozvíjí lidská osobnost podle přirozeného řádu. Pokud uvažujeme o tom, jak je rozšířená představa opravdové rodiny, která je domácím společenstvím chtěným přirozeným zákonem, jsme nuceni konstatovat, že rodiny odpovídající tomuto ideálu jsou malou menšinou.

Je pravda, že všude se najde pár příkladných domácností, které nejsou v ničem pozadu za křesťanskými rodinami dlouho pokřesťanštěných zemí, což potvrzuje, že tam, kam pronikl duch pravdy a lásky, rozkvět sám nastupuje v dobře disponovaných srdcích.

I když klan omezoval zlo a ochraňoval své členy před větším morálním úpadkem či dokonce před hladem, musíme přiznat, že svou tyranii odňal ženám svobodu výběru manželského partnera, ale často i mužům, kteří se nemohou oženit, protože nemají peníze. Klan jen těžko připouští osobní vlastnictví, které motivuje úsilí, práci, úspory, vybudování vlastního domova a podobně

Z druhé strany, jakou má rodina motivaci pracovat, když tím nezískává nic pro sebe? Není toto vysvětlením, proč lidé tak lehce práci opouštějí? Představa, že máme vytrvat, abychom připravili budoucnost dětem, je málo rozšířená, jestli vůbec. A proto vidíme mladé rodiny, jak odcházejí do ciziny, aby se odloučili se od těch, kteří žijí na jejich úkor, aby si mohli něco ušetřit.

Strukturální nedostatky africké společnosti jsou těžké, protože úsilí a práce jsou základem ekonomiky každé země.

Pojímání rodiny je také znetvořeno lehkostí, s jakou se připouští rozvod a polygamie; odtud pramení neexistence manželského soužití, jak bylo popsáno výše, neexistence rovnoprávnosti manželů a bezpečného domova v rámci rodiny, což je tak prospěšné pro výchovu dětí.

Pokud tyto postřehy rozšíříme na celou vesnici a kmen, které stále, byť spoře, odrážejí starobylou africkou společnost, všimneme si, že na této úrovni přítomnost cizinců ovlivnila zvykové právo, aniž by zneškodnila tyto zakořeněné vady, na které poukazujeme, protože vedoucí kantonu, ustanovený vládou, v podstatě nahradil náčelníka podle zvykového práva. Nejčastěji jedná s nepatrnými rozdíly stejným způsobem, přičemž řeší vnitřní spory klanu podle zvykového práva, často se utíká k fetišistům, aniž by zapomínal, že jeho omezená vláda mu má sloužit. Je zpravidla ten s největším počtem žen, nebo se jím stal, a každý výrok jeho úst je dobře zaplacen. Bohužel nelze říci, že by dostal vzdělání o tom, jak nakládat s mocí, nikdo se o to nestaral. A zde se dotýkáme jednoho z důsledků vzdělání, které sem měli přinést Evropané Afričanům, aby jim pomohli vstoupit do modernějšího společenského života, který by byl dokonalejší a který tu chyběl.

Přítomnost evropské společnosti

Zde přicházíme k druhému zdroji překážek zdravého a normálního společenského vývoje, a to je přítomnost evropské společnosti ochuzené o křesťanského ducha.

Tímto nemyslíme, že by všichni Evropané byli bez křesťanského ducha, ani že by evropská společnost, co se týče vlády a správy věcí, neměla žádný

blahodárný vliv, to by bylo zjevně nesprávné. Abychom zůstali pravdiví, musíme zde uvést některé důsledky této evropské přítomnosti, neboť i Evropané mohou a měli by přispět k rozkvětu zdárného společenského života: Svoboda pohybu a hledání práce.

Bezpečnost lidí a majetku.

Postupné vymizení velkých epidemií a vše, co přináší zdravotnictví.

Vzdělávání, které, ač ateistické a nepřizpůsobené podmínkám, přináší určité schopnosti pro vytvoření lepšího života společnosti.

Vytvoření moderní ekonomické infrastruktury, tj. silnic, železnic, přístavů atd., spolu s otevřením těžby přírodního bohatství země.

Celek podmínek života, který vykazuje výrazné zlepšení ve srovnání s minulostí.

Je však třeba přiznat, že tato evropská přítomnost možná skončí neúspěchem, navzdory velké obětavosti některých jednotlivců, např. administrativních pracovníků, lékařů, učitelů apod., a to proto, že tato společnost není přesvědčena o hodnotě své vlastní civilizace. Chceme říci, že proto, aby bylo možné předat africkým populacím bohatství, díky němuž měla evropská a francouzská civilizace převahu nad zvykovými kulturami Afriky, je nezbytné, aby Evropané, kteří tuto západní civilizaci reprezentují a nesou za ni odpovědnost, byli ochotni prozkoumat důvody její převahy.

Bylo by zapotřebí, aby pochopili, že tato převaha pramení méně ze stupně technického rozvoje a více z hodnot křesťanských principů jakožto základů naší civilizace. Bohužel lidé odpovědní za tuto evropskou přítomnost odmítli z velké části tuto analýzu, tento návrat ke kořenům. Měli strach přehodnotit svou historii.

A tak si evropská civilizace upřela ten nejhodnotnější nárok ve vztahu k africkým populacím, ke kterým přišla, totiž že je poslem lepší civilizace, lepší, protože si více uvědomuje a respektuje lidskou důstojnost, kterou jsme obdrželi od Boha, se vším, co to znamená pro náboženské, morální, společenské, ekonomické a politické vzdělávání.

Vše spolu souvisí; není možné pokoušet se nastolit politiku, která ještě předpokládá nějaké principy křesťanského práva, ekonomii a sociologii založenou na požadavcích křesťanské civilizace, a zároveň se vzdát křesťanských principů.

Naše vzdělaná africká mládež není bez inteligence a schopnosti se přizpůsobit, ale krutě pociťuje chybějící rodinu, obzvláště ve vesnickém prostředí. Trpí životem v manželství, který ji již neuspokojuje, cítí se mučena nemožností si ušetřit, protože je to v rozporu se zvyklostmi, a zároveň není schopná čelit nátlaku klanu a kmenu. Pociťuje potřebu náboženského a morálního vzdělání na úrovni svých intelektuálních schopností. Tito mladí Afričané touží a hledají

toto vzdělání v našich misiích, ale my se zdráháme jim je předat pod tisíci záminkami: úcta ke zvykům, laicistické státní zákonodárství.

Obchod se snaží probudit potřeby. Do té míry, do jaké odpovídají pozvednutí společenského života, je to dobré zjištění. Ale tyto potřeby probudily touhu po penězích a s několika málo výjimkami se peníze dají získat pouze buď ve státních službách, nebo při zaměstnání v obchodní sféře. Nezbytným základem pro obojí je školní vzdělání, které se proto stalo všeobecně vyhledávaným, a tak vidíme stěhování z venkova do měst, kde se snadněji navštěvuje škola nebo najde zaměstnání. Avšak v současné době již vzdělání není výdělečné, protože poptávka po zaměstnancích převyšuje nabídku a davy nespokojených lidí bez práce narůstají.

Zdá se, že lidé ztratili ze zřetele, že společnost se neskládá jen z úředníků a obchodníků, ale že jejím základem je především zemědělství a potom průmysl. Bylo by třeba zformovat sedláka a, statkáře, vlít mu lásku k zemědělské práci a obstarávání majetku, které jsou nezbytné k živobytí rodiny, zprostředkovat mu vhodné školní vzdělání a solidní výchovu. Učinit zemědělce spokojenějším a bohatším, to je základ ekonomiky.

Aby toto bylo možné, je třeba ho osvobodit od překážek zvykového práva, které mu zabírají nejvíce času. Je třeba prosadit manželství jednoho muže a jedné ženy, vzdělat ženu a dát jí svobodu, zavést rodinu hodnou toho jména, která bude žít z výnosů své půdy, může odkázat své vlastnictví dědicům atd.

Z toho by mohlo vzejít společenství rodin, kde se rolníci naučí zvládat své společné úkoly, postaví si svůj bohoslužebný prostor, svou školu, svůj společenský dům, své dopravní cesty, svou lékařské středisko a další. Vše, co je možné udělat pro náboženský, intelektuální, morální a ekonomický rozvoj rolníků, je zásadní pro budoucnost společnosti.

Je jisté, že tyto přeměny společnosti mohou být blahodárné jen tehdy, pokud mají za základ stejné náboženské předpoklady, které stojí v základu každé skutečně civilizované společnosti.

Ač jsou tato zjištění známa všem, kdo žijí na africké půdě, ať už se zde narodili, či nikoliv, jsme přesvědčeni, že africké národy v sobě skrývají hlubokou moudrost a touhu po zdravém rozvoji, které by měly být kvasem společnosti organizované podle Božího zákona. Je třeba za každou cenu zajistit, aby se naše mladé křesťanské rodiny a naši afričtí studenti naučili pravým principům křesťanské sociologie a inspirovali se jimi pro aktivity na svých setkáních a kongresech a požadovali jejich aplikaci od svých politických reprezentantů.

Ať se zasazují o zlepšení zvyklostí, aby manželka a matka získala důstojnost, která odpovídá svobodné lidské osobě, vědomé si svých povinností. Ať odstraní polygamiu, která není hodná rozumných tvorů, kteří mají před Bohem rovná práva.

At' se snaží vytvářením sdružení zemědělců zlepšit životní podmínky rolníků.
At' napomáhají vzniku zemědělských učňovských škol.
At' důrazně požadují, aby se výuka náboženství stala součástí školního rozvrhu.
At' podnítí založení vzdělávacích center pro ženy a dívky k výchově k manželskému soužití, a to ve městech i na vesnici, aby se rodinám připisovala vyšší morální a lidská hodnota.
At' navštěvují vzdělávací centra, která jsou určena k tomu, aby zprostředkovala opravdovou intelektuální, morální a náboženskou kulturu, která je lépe uschopní plnit povinnosti v rodině i občanské společnosti.
At' povzbuzují vznik obecních sdružení, jejichž členové se budou učit zvládat plnit společné úkoly ve společnosti a v zaměstnání.
At' se všemožně snaží vyvarovat se rozbojů a politických bojů o moc a snaží se nalézt svornost, která umožní udržovat stabilní a blahodárnou politickou situaci.
At' naši mladí křesťané, inspirováni láskou našeho Pána, dávají příklady konstruktivních iniciativ těm, kteří zasévají jen nenávisť a rozbroje. Pokud se tato mladá generace katolíků neujme tohoto svého úkolu, musíme pochybovat o šťastné budoucnosti našich drahých afrických národů.
Svazy Katolické akce dají naší katolické elitě jasný vhled, sílu a velkodušné smýšlení, aby převzala tento těžký a vážný úkol.
I když je tato výzva adresována zejména africkým katolíkům, chtěla by zasáhnout také evropské katolíky, kteří si musí uvědomit svou křesťanskou zodpovědnost. Kéž si uvědomí naléhavou potřebu spojit se v řadách Katolické akce, aby byli schopni svému okolí opět zprostředkovat moc evangelia v celé jeho síle.
Obracíme se na všechny lidi dobré vůle, Afričany i Evropany, kteří usilují o společenský rozvoj v míru, na všechny, kdo nesou politickou zodpovědnost, aby umlčeli sobecké zájmy a aby uplatňovali upřímnou a bratrskou spolupráci v hledání toho nejlepšího pro všechny.
Je nemožné, aby náš Senegal nebyl v čele šťastných iniciativ v oblasti sociální a politické, které se inspirují božskými principy a zajistí všem Senegalcům každého stavu, domorodcům i přistěhovalcům, chudým i bohatým, vesničanům i měšťanům, dobro, která mají právo očekávat od civilizované společnosti.
Prosíme našeho Pána a Pannu Marii, aby dali srdcím našich drahých Senegalců pochopení pravé svobody, lásku ke spravedlnosti a opravdovému dobru, pro které přišli na tento svět, aby je přinesli lidem dobré vůle, aby mohli žít v pokoji.

Dakar, postní doba 1955

Program na rok 2023

Poutě a slavnosti

Mariánská pouť do Říмова

6. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pouť do Říмова

Pouť k sv. Antonínovi

6. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

Svatoanenská pouť

13. května
Z Horky u Chrudimi do Přestavlk
9.30 hod. odchod od kaple sv. Anny v Horce

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 8. června – 10.00 hod.

Cyrlometodějská pouť

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě,
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

Svatopropokská pouť

Z Chocerad na Sázavu – 26. srpna
Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela
Mše sv. v cca 12.30 hod. Společenský dům v Sázavě
(v centru, na druhé straně řeky, než je klášter;
od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

Pouť rodin

Zlaté Hory – od 22. do 24. září

Svatováclavská pouť

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 30. září do 1. října

15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti

– celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání
a růžencová oběť

Pouť k sv. Damasovi

9. prosince – 8.00 hod. Mše sv.

po Mši sv. pěší pouť k „Damasovu kříži“

Exercicie

Exercicie pro muže – Zlaté Hory

Začátek 23. 1. – 14.00 hod.

Konec 28. 1. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studenti 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Exercicie pro ženy – Zlaté Hory

Začátek 23. 10. – 14.00 hod.

Konec 28. 10. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studentky 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Přihlášky na exercicie přijímáme nejpozději čtrnáct dnů před jejich začátkem, přihláška je stvrzena zaplacením příspěvku na účet. V případě zrušení kurzu samozřejmě vrátíme celou částku, při odhlášení v posledních čtrnácti dnech ze strany účastníka si bez ohledu na důvod odečítáme storno poplatek 1 500,- Kč na provozní náklady.

Letní tábory ve Zlatých Horách

Tábor pro chlapce od 14 do 22 let

8. 7. – 16. 7. 2400,- Kč

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.cz

Tábor pro chlapce od 6 do 13 let

16. 7. – 29. 7. 3800,- Kč

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Tábor pro dívky od 6 do 13 let

30. 7. – 12. 8. 3800,- Kč

přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.cz

Tábor pro dívky od 14 do 22 let

12. 8. – 20. 8. 2400,- Kč

přihlášky P. Aleš Hakl – pahakl@fsspx.cz

Přihlášky na tábory je nutno podat do konce května, případné opožděné platby a slevy domluvit se zodpovědným knězem. Tábor musí být zaplacen nejpozději jeden měsíc před jeho začátkem. Přihlášky přijímáme do zaplnění počtu daných míst závaznými písemnými přihláškami. Na ústní rezervace či podmíněné přihlášky nebude brán v pořadíku zřetel, jakož i na přihlášky, jež nebudou v termínu zaplacený. Při nástupu na tábor musí mít dítě předepsaná potvrzení a podstatné vybavení (především prostěradlo a spacák, dostatek osobního prádla – nejsme prádelna) uvedené v propozicích, jinak nebude na tábor přijato. Nejasnosti lze vždy předem konzultovat s knězem zodpovědným za daný tábor.

U táborů a exercicií lze zažádat o individuálně přiznanou slevu

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LISTOPAD – PROSINEC

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné
požehnání

Každé úterý (kromě adventu) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

- 1. 11. – 18.00 – Svátek Všech svatých
- 2. 11. – 8.00 a 8.30 – Recitované requiem
– 18.00 – Chorální requiem
- 3. 11. – 8.00 – Recitované requiem za všechny členy FSSPX
- 4. 11. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 5. 11. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 15. 11. Mše sv. není
- 16. 11. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
- 2. 12. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 8. 12. – 18.00 – Neposkvrněného početí – Mše sv. chorální
- 24. 12. – 8.30 – Vánoční prima
– 9.00 – Vigilie Narození Páně
- 25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
- 26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální
- 27. 12. – 8.00 – Mše sv. a svěcení vína
- 31. 12. – 15.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem a po ní děkovná pobožnost

V adventu *denně* – 7.00 – Roráty

Ostatní dny (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální
- 2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
- 25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- 5. 12. – 18.00 – Svátek sv. Barbory – Poutní Mše sv.
- 25. 12. – 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 10. a 23. 12. – 7.00 – Roráty
- 24. 12. – 8.30 – Vánoční prima
– 9.00 – Vigilie Narození Páně
- 25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
- 26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
25. 12. – 17.30 – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

Pout' k sv. Damasovi

10. prosince – 8.00 hod. Mše sv.
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu kříži“

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí (kromě 31. 12.) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální
31. 12. Mše svatá není

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

17. 11. a 15. 12. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
25. 12. – 17.30 – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
25. 12. – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.